

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/501/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214577
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214577.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa "POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/225/2012-103 zo dňa 20.februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi majetkovú škodu, ako aj nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým pod sp. zn. Ex 2297/10 exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného o udelenie poverenia v zákonnej 15-dňovej lehote, ale s omeškaním viac než 9 mesiacov.

Vychádzal zo zistenia, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 23Er 684/2010 na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 20576/09 zo dňa 7.12.2009 ako exekučného titulu, bola dňa 30.4.2010 exekučnému súdu podaná žiadosť o udelenie poverenia, na základe ktorej (žiadosti) exekučný súd dňa 22.10.2010 vydal poverenie.

Nadväzne súd I. stupňa konštatoval, že v zmysle Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia sa zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia nevzťahovala na prípady rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Z tohto dôvodu uzavrel, že v konaní exekučného súdu nie je možné vidieť nesprávny úradný postup.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne neúspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu podľa obsahu spisu preukázateľné trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez

nariadenia pojednávania. Zároveň však okresnému súdu vytýkal aj skutočnosť, že nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, nakoľko predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. Pokiaľ súd ignoroval predmetnú žiadosť, odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto spojitosti nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam a prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnúť dôkazy na podporu jeho tvrdení, preto došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti. Zdôraznil, že meritórne rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v tom čase nebolo právoplatné. Pokiaľ odporca nepredložil písomné vyjadrenie k návrhu, bol súd povinný rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Upozornil tiež, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Navrhovateľ zotrval tiež na námietke o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a taktiež je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odvolateľ spochybňoval správnosť záverov, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu (ne)zapríčinil povinný. Ak by totiž došlo k rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora. Navrhovateľ hodlal predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Navyše, množstvo dôkazov malo vzniknúť až po podaní návrhu, nakoľko aj v tomto období škoda ďalej narastá. Okresný súd však podľa odvolateľa dokazovanie neprípustne skrátil, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, administratívnych, poštových a telekomunikačných výdajov.

Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje navrhovateľ za vnútorne rozporné, na jednej strane bolo zistené, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť neexistoval žiadny objektívne udržateľný dôvod, na strane druhej však porušenie práva nebolo (bez vysvetlenia) konštatované. Namiesto toho okresný súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a napriek jedinečnosti prejednávanej veci, odôvodnil negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca. Podľa odvolateľa nemožno akceptovať, že prvostupňový súd vytvára odôvodnenie rozsudku formulárovým spôsobom.

Súdu prvého stupňa odvolateľ vytýkal viacero omylov, z ktorých „v konkrétnostiach napríklad“ uviedol jediný, a to konštatovanie, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významný označil nie len okamih rozhodnutia o žiadosti na udelenie poverenia, ale i moment skutočného doručenia poverenia.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p.a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pritom pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, avšak svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade prítomnosti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti

sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Okresný súd určil termín pojednávania (20.2.2014) dňa 28.1.2014 (navrhovateľovi doručené 31.1.2014). Až dňa 17.2.2014 bol konajúcemu súdu doručený elektronickým podaním návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo korešponduje s nižšie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväziť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však, vo svetle okolností daného prípadu - opakujúca sa a navrhovateľovi „chronicky“ známa skutková a právna argumentácia - nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania. Identický dôvod i záver platí i vo vzťahu k nedoručeniu písomného vyjadrenia odporcu navrhovateľovi súdom, ktorý (súd) navyše v čase predloženia vyjadrenia nedisponoval vedomosťou o neúčasti navrhovateľa na súdnom pojednávaní, na ktorom sa navrhovateľ mohol s vyjadrením oboznámiť.

Nenáležitým je tvrdenie odvolateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu nevyčkania na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V súdnej veci totiž návrh na prerušenie konania podaný nebol, niet preto rozhodnutia, na právoplatnosť ktorého by bolo možné vyčkať.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, kde navrhovateľ na jednej strane vytýka súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a to „za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril.

Stotožniť sa nemožno ani s tvrdením ohľadne konania „vylúčeného“ sudcu. Zákonný sudca sa vo veci necítil byť zaujatý, vo vzťahu k obsahovo zmätočnému podaniu navrhovateľa formulujúcemu neexistujúci inštitút „generálnej námietky zaujatosti“ platí záver nadriadeného súdu (č.l. 46A spisu), preto nebol dôvod na rozhodovanie o nevznesenej námietke zaujatosti. Ani v posudzovanom odvolaní neuviedol odvolateľ žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie zákonného sudcu.

S ohľadom na uplatnené „vecné“ odvolacie námietky je potrebné zo strany odvolacieho súdu poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie jeho odvolania. Je pritom zjavné, že (nepochybne aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na rôzne súdy) hmotnoprávne odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnym dôvodom, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie. Zo strany navrhovateľa ide zjavne len o púhu sumarizáciu odvolacích dôvodov z množstva súdnych konaní, ktoré proti odporcovi vedie.

Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Takisto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so skutkovými závermi, ktoré nevyslovil.

Nadväzne je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému právnemu dôvodu/posúdeniu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie - t.j. záveru, že zákonná 15-dňová lehota sa nevzťahuje na rozhodcovské rozsudky ako exekučné tituly - odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu. Uvedené v spojitosti s viazanosťou odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) nevyhnutne vedie ku konštatovaniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku.

Je preto v zjavnom rozpore so skutočným obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacia námietka, v zmysle ktorej súd síce zistil, že o návrhu alebo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a napriek tomu pre túto nečinnosť nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod.

Nenáležitou je tiež požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolností, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamená povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením obsahu exekučného spisu 23Er/684/2010, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 112spisu).

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje, platí, že časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z obsahu pripojeného exekučného spisu.

Nemožno z pohľadu odvolacieho súdu tiež poznamenať, že formulovanie odvolacích dôvodov „príkladom“ je z pohľadu rozhodovacej praxe odvolacieho súdu ojedinelým zjavom, predovšetkým s ohľadom na zastúpenie navrhovateľa advokátom, t.j. osobou znalou práva.

Za danej situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonómie námietky odvolateľa týkajúce sa ostatných podmienok daného zodpovednostného vzťahu bezpredmetné.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.